

Ἡ τελευταία εἴσοδος τοῦ ὁσίου Πορφυρίου στο Ἅγιον Ὄρος (Παπανικολάου Εὐάγγελος Ἱερέυς, Ἱατρός)

[/ Γενικά Θέματα](#)

«Ἐπισκεπτόμουν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπὸ παιδὶ πολὺ συχνὰ καὶ τὸ γεγονὸς ποὺ θὰ σᾶς περιγράψω δὲν μπορῶ νὰ τὸ τοποθετήσω ἄριστα στὸν χρόνο. Ἦταν μᾶλλον μετὰ τὸ 1990, ἢ δὲ περίοδος τοῦ χρόνου ἦταν μᾶλλον Φθινόπωρο καὶ ταξίδεμα μόνος μου γιὰ τὰ Κατουνάκια, γιὰ τὸν παπα-Εφραίμ καὶ τοὺς Δανιηλαίους.

Οἱ προσκυνητὲς ἦσαν λίγοι. Τὸ καίκι, ποὺ ἔκανε τὴν διαδρομὴ Δάφνη-Λαύρα, ἦταν δεμένο στὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ τότε Ἄρσανα καὶ τὸ κουμαντάριζε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Ἰορδάνης μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἄνθρωπος εὐλαβῆς, πεισματάρης μὲ τὴν θάλασσα, γνώστης τῶν καιρῶν καὶ κυρίως τῶν μικρῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν πατέρων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν νοτιάς, ἡ θάλασσα εἶχε δυσκολία, ὁ Ἰορδάνης εἶχε ἀκυρώσει τὸ δρομολόγιο γιὰ τὴν Λαύρα καὶ φώναζε σὲ ὄλους μας, «τελευταῖος σταθμὸς Ἁγία Ἄννα». Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅτι δὲν μὲ βόλευε ἀλλὰ σκέφτηκα νὰ μπῶ στὸ καΐκι καὶ νὰ κατέβω Ἁγία Ἄννα καὶ νὰ ἀνεβῶ στὸ κάθετο καρδερίμι καὶ μετὰ παράλληλα μὲ τὴν ἀκτὴ νὰ περπατήσω μὲ τὰ πόδια γιὰ τὰ Κατουνάκια. Ἦμουν νέος καὶ εἶχα τότε ἀντοχὲς γιὰ αὐτὲς τὶς διαδρομὲς.

»Ὅταν μπῆκα καὶ κάθισα στὸν πάγκο, ἔσκυπα καὶ εἶδα στὸν πάτο τοῦ καϊκιοῦ ἓνα κουβάρι, ἓνα μπόγο, μία κουβέρτα ἀπὸ τὴν ὁποία πρόβαλε ἓνα καλογερικὸ σκουφὶ πλεκτό. Κατάλαβα, ὅτι κάποιος ἀσθενὴς γεροντάκος καλόγερος ταξίδευε μαζί μας. Δίπλα του στεκόταν ἓνας ἄλλος σεμνὸς καλόγερος, φορώντας τὰ συνήθη ροῦχα τῶν μοναχῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν διακονοῦσε. Ἦταν ὅμως σκοτάδι ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ποιὸς ἦταν. Μαζί μας μπῆκαν καὶ καμμιά δεκαριά ἄλλοι προσκυνητὲς καὶ κάνα δυὸ μοναχοί. Ὁ Ἰορδάνης ἔκανε τὸν σταυρό του καὶ ἄρχισε νὰ μανουβράρη τὴν βάρκα του, γιὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ λιμανάκι τῆς Δάφνης καὶ νὰ προχωρήσουμε πρὸς τὰ νότια. Συνέχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ λέη «τὸ καράβι θὰ πάη μέχρι τὴν Ἁγία Ἄννα καὶ ἐκεῖ θὰ κατεβῆτε ὅλοι· ἔχει φουρτούνα καὶ καιρὸ καὶ δὲν θὰ σᾶς πνίξω ἐγώ».

»Ἄφοῦ ἀνοιχτήκαμε λίγο καὶ πήραμε παραλία-παραλία τὸν δρόμο μὲ σκαμπανεβάσματα ἀπὸ τὰ κύματα, καθήμενοι ἀκούνητοι στοὺς πάγκους μας, διότι ἦταν ἀδύνατον νὰ μετακινηθοῦμε ἀπὸ τὴν θάλασσα, τότε ὁ Ἰορδάνης ἄφησε τὴν λαγουδέρα, δηλαδὴ τὸ καράβι πήγαινε μόνο του, κατέβηκε τὴν μικρὴ σκάλα πρὸς τὰ ὕφαλα τοῦ καϊκιοῦ, πῆρε τὸν μπόγο στὰ δυὸ του στιβαρὰ χέρια καὶ τὸν ἔφερε στὸ φῶς καὶ τὸν ἔβαλε πάνω στὴν σκεπὴ τῆς μηχανῆς καὶ τότε, μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν κουβέρτα, πρόβαλε τὸ κεφαλάκι τοῦ γέροντος Πορφυρίου. Ὁ Ἰορδάνης μὲ στοργὴ μητρικὴ τὸν τακτοποίησε μαζί μὲ τὸν πατέρα Φώτιο, ποὺ ἦταν ὁ μοναχὸς ποὺ τὸν συνόδευε, ἀλλὰ τοῦ εἶπε μὲ αὐτὸν τὸν δωρικὸ τρόπο τῆς ὁμιλίας του: «Γερω-Πορφύρη, μὴν σκεφτῆς νὰ πᾶς πέρα ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἄννα, Καυσοκαλύβια τὸ καΐκι μου δὲν πηγαίνει, νὰ σὲ πνίξω δὲν θέλω, νὰ μὲ πνίξης δὲν θέλεις, λοιπὸν κατεβαίνεις στὴν Ἁγία Ἄννα, μένεις σὲ κάποιο Κελλὶ κοντὰ στὴν παραλία καί, ὅταν φτειάξη ὁ καιρὸς αὔριο-μεθαύριο, σὲ πάω στὰ Καυσοκαλύβια».

»Ὁ Γέροντας δὲν εἶπε τίποτα ἀλλὰ ἡ χαρὰ ὀλονῶν μας, ποὺ συνταξιδεύαμε μὲ αὐτὸν τὸν θησαυρὸ, ἦτανε ἀνομολόγητη. Κούναγε ἡ βάρκα τόσο πολὺ, ποὺ μὲ δυσκολία πήραμε τὴν εὐχὴ του καὶ βλέπαμε αὐτὸ τὸ κεφαλάκι νὰ ξεπροβάλλη καὶ μὲ ἓνα ἰλαρὸ βλέμμα νὰ κοιτάζη ἐμᾶς καὶ τὴν θάλασσα. Περάσαμε τὸν Ἄρσανα τῆς Σιμωνόπετρας καὶ πορευόμασταν πρὸς τὴν Γρηγορίου. Ἐκεῖ ἔπιασε λιμάνι τὸ καΐκι γιὰ νὰ κατέβουν τρεῖς-τέσσερις προσκυνητὲς, ἀλλὰ τὸ καΐκι τὸ ἔφερε κοντὰ στὸ μουράγιο ὁ γερω-Συμεών, ποὺ μὲ ἓνα ἄγκιστρο σὰν σάρισα τοῦ Μεγάλου

Ἀλεξάνδρου ἔπιασε τὴν κουπαστὴ καὶ τὴν ἔσυρε στὸ μουράγιο. Μόλις εἶδε τὸν γέροντα Πορφύριο, φωνάζει: «Ρέ, Πορφύριε, ἐσὺ εἶσαι;». Ἀνεβαίνει μία μικρὴ ἀνηφόρα καὶ χτυπᾷ τὸ καμπανάκι γιὰ νὰ ἀκούσουν οἱ γέροντες καὶ φώναζε: «Ὁ Πορφύρης, ὁ Πορφύρης· ἐλάτε νὰ τὸν χαιρετήσετε καὶ νὰ πάρετε τὴν εὐχή του· ὁ Πορφύρης μπαίνει μέσα».

»Ποδοβολητὰ ἀκούστηκαν καὶ ξεπρόβαλαν καμμιὰ σαρανταριὰ νέοι μοναχοὶ νὰ τρέχουν στὸ καρδερίμι νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντα. Ὁ Ἰορδάνης, φοβούμενος τὸν καιρὸ καὶ νὰ μὴν ἀναποδογυρίση ἡ βάρκα μὲ τόσοις πού ἐρχόντουσαν νὰ χαιρετήσουν, ἔβαζε τὴν τάξη. Ὁ Γέροντας, μὲ προσήνεια καὶ ὀφθαλμὸ χαρούμενο, τοὺς χαιρετοῦσε ὅλους καὶ ἀσπαζόταν ὅλων τὸ χέρι. Τὰ ἴδια γίνανε καὶ στὴν Διονυσίου. Στὴν Ἁγίου Παύλου εἶχε τόσο θάλασσα πού δὲν μποροῦσε νὰ πιάση, στὴν Νέα Σκῆτη, τὸ κολωνάκι τοῦ Ἁγίου Ὅρους ὅπως λένε, εἶχαν κατέβει πατέρες στὴν παραλία εἰδοποιημένοι πιθανὰ τηλεφωνικὰ ἀπὸ τὴν Γρηγορίου. Τὰ ἴδια καὶ ἐδῶ, ἓνα πανηγύρι ἀγάπης.

»Ἡ θάλασσα μανίαζε χειρότερα, ὅσο προχωρούσαμε στὶς ἄκρες τοῦ Ἁγίου Ὅρους. Στὴν Ἁγία Ἄννα μπῆκε στὸ λιμανάκι τοῦ Ἄρσανα ὁ Ἰορδάνης καὶ εἶπε, «τέρμα, κατεβαίνετε ὅλοι ἐδῶ». Τί νὰ κάνουμε; Βγήκαμε ἀπὸ τὴν βάρκα. Ὁ γέρον Πορφύριος ἀκούνητος. Ὁ Ἰορδάνης ἀσφάλισε καλὰ τὴν βάρκα στὸ μουράγιο, πῆρε ξανά τὸν Γέροντα ἀγκαλιὰ καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω. Ὁ Γέρον ἔλεγε, «θὰ πᾶμε, Ἰορδάνη, θὰ καλυτερέψη ὁ καιρὸς». Ὁ Ἰορδάνης ἀπάντησε: «Τόσα χρόνια ἐγὼ δὲν εἶδα σὲ τέτοια φουρτούνα νὰ καλυτερεύη· παπά, ἐσὺ τὴν δουλειά σου τὴν ξέρεις καὶ ἐγὼ τὴν δικιά μου», ἀκούμπησε τὸν Γέροντα σὲ ἓνα πεζούλι, ἀφοῦ τοῦ ἔστρωσε τρεῖς-τέσσερις κουρελοῦδες, καὶ τοῦ εἶπε πὼς θὰ εἰδοποιεῖ κάποιον σπίτι τῆς παραλίας νὰ τὸν φιλοξενήση. Ἐγὼ δὲν ἔφευγα· ρωτᾶω τὸν πατέρα Φώτιο: «Νὰ πάω μὲ τὰ πόδια ἢ νὰ μείνω μαζί σας καὶ νὰ γλυτώσω τόσο κόπο;». Ὁ πατὴρ Φώτιός μου εἶπε: «Ἐμεῖς πάντως θὰ πᾶμε, ἀφοῦ τὸ λέει ὁ Γέροντας, ἐσὺ κάνε ὅπως θέλεις». Περίμενα κανένα μισάωρο, ὁ καιρὸς χειροτέρευε ἀλλὰ καὶ ὁ Γέροντας δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ πεζούλι. Εἶχαν ἔρθει καὶ πατέρες ἀπὸ τὰ γύρω Κελλιά, τοῦ φτειάξανε καὶ φασκόμηλο καὶ κουβεντιάζαν μία χαρά, περιμένοντας νὰ φτειάξη ὁ καιρὸς. Ἡ νεανικὴ μου ἀνυπομονησία εἶχε φτάσει στὰ ὄριά της. Πλησίασα τὸν γέροντα Πορφύριο καὶ τὸν ρώτησα:

-Πάτερ Πορφύριε, νὰ μείνω μαζί σας, θὰ πᾶμε σήμερα, ἢ νὰ φύγω μὲ τὰ πόδια νὰ πάω στὸν πάτερ Ἐφραίμ; Καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

-Κάτσε, εὐλογημένε, ἐμεῖς πάντως θὰ πᾶμε.

-Γέροντα, ὁ καιρὸς χειροτερεύει, ὁ Ἰορδάνης σκούζει, ἐσὺ ἔχεις κάπου νὰ πᾶς, ἐγὼ εἶμαι κοσμικός· ποῦ θὰ πάω ἅμα νυχτώση;

-Ἐσύ, Βαγγέλη μου, μοῦ εἶπε, ἔχεις δυὸ ποὺ σὲ βασανίζουν· τὸ ἓνα εἶναι ὅτι τρῶς ἀπὸ τὰ αὐτιά σου (ἐννοοῦσε ὅτι μοῦ ἀρέσουν οἱ ἔπαινοι, νὰ τοὺς ἀκούω) καὶ τὸ ἄλλο βιάζεσαι. Κάνε, ὅπως σὲ φωτίσει ὁ Θεός, ἐμεῖς πάντως θὰ πᾶμε.

»Ἄφοῦ εἶδα καὶ ἀπόειδα, πῆρα τὰ ποδαράκια μου, ἀνέβηκα τὰ τόσα σκαλοπάτια τῆς Ἁγίας Ἴωνης καὶ πῆρα τὸν γκρεμό-γκρεμό, παράλληλα μὲ τὴν θάλασσα γιὰ τοὺς Δανιηλαίους· καὶ τότε εἶδα τὸ θαῦμα! Τὸ καίκι τοῦ Ἰορδάνη νὰ ταξιδεύη στὸ γυαλό, πίσω ἀπὸ τὸ καίκι κύματα μανιασμένα, μπροστὰ ἀπὸ τὸ καίκι θάλασσα λάδι, σὰν νὰ κόβης βούτυρο μὲ μαχαίρι· ὁ οὐρανὸς, ἐνῶ ἦταν καταχνιὰ, εἶχε ἀνοίξει καὶ δέσμες φωτὸς σὰν προβολεῖς σκέπαζαν τὸ καίκι πρὸς τὴν διαδρομὴ του. Καμμιά δεκαριά δελφίνια ἦσαν δίπλα στὴν βάρκα, ὁ δὲ γερω-Πορφύριος καθόταν στὴν ἄκρη τῆς βάρκας, εἶχε τὸ χέρι μέσα στὸ νερὸ καὶ χαίδευε τὶς μουσοῦδες τῶν δελφινιῶν, τὰ ὁποῖα χοροπηδοῦσαν γύρω-γυρω. Τότε μέσα μου ἀναφώνησα, «τοῦτος εἶναι ἅγιος». Πράγματι, φτάσανε στὰ Καυσοκαλύβια καὶ ὁ Γέροντας ἀνέβηκε στὸ Κελλί του καὶ ἀπὸ τότε πιά δὲν ξαναβγήκε· ἀκόμη καὶ τὰ κόκκαλά του χάθηκαν, γιὰ νὰ μὴν τὸν τρέφουν τὰ αὐτιά του.»

Μαρτυρία π. Εὐαγγέλου Παπανικολάου, Ἱατροῦ

Πηγή: agiazoni.gr